

ANA ROELOFS

MONSTERS IN NOVEMBER

2019

BLINDE VINKEN

er woont een monstertje onder de trap elke dag
een andere die van gisteren at pantoffels
vandaag zijn de chocoladekoeken de pineut
soms staat er eentje in de huiskamer te schreeuwen
geef me eten ik wil bramen, aardbei en framboos
dikke aardappels, rauwe wortels, een blinde vink
desnoods dat laatste is een misverstand eigenlijk
zijn het bange kleine beestjes beetje flets maar dan
als ze de vergeten verhalen gaan vertellen
slaat alles op tilt dan dansen de geesten over de
muren, eet ik in hemelsnaam alle monsters maar op

<http://www.anaroelofs.nl/poezie/>

© Copyright 2019 Ana Roelofs. All rights reserved.

er woont een monster **TJE** onder de trap
elke dag een andere
die van gisteren at pantoffels
vandaag zijn de chocolade koeken
soms staat er eentje in de huiskamer de pineut
geef me ik wil **bramen**,
eten aardbei en framboos
DIKKE rauwe wortels, desnoods
aardappels, een **BLINDE** vink
dat laatste is een misverstand **eigenlijk** **ZIJN** HET
BANGE
kleine beestjes beetje flets maar dan als ze
DE vergeten **slaat** alles op tilt dan
verhalen GAAN dansen
vertellen de geesten
over de muren, eet ik **IN** hemelsnaam
alle **monsters** maar **op**

HOOGMOED

het wreedste monster ooit draagt een roze hemdje en
heeft harde seks met de cavia's van de buren
hij stopt dagelijks stinkende beertjes in mijn bed
en babbelende witvoetjes in het behang die
mij genadeloos laten zwichten voor elke
ochtend een eitje op z'n bord en cadeautjes
in z'n schoen tegen wil en dank zoek ik ruzie
hij zwijgt en wat ik eigenlijk had willen zeggen
verzuipt in lauwe koffie hij ruikt bloed in duistere
pleziertjes en in de verborgen gebreken van
mijn morsige hart wast hij zijn handen in onschuld

Een vervlogen nooit meer thuis maar waarheen dan nu
ik denk dat mijn laatste monster dood is, doodzwart
omringd door vliegen luister ik naar het behang
en denk dat het moeilijk is iets te zoeken dat

er niet meer is had ik een vergissing begaan
waren de monsters mijn wapens ter ontsnapping
zoek ik een woord gescheurd uit een taal die verleidt
op de bodem van een naaldendoosje zo klein

onbespreekbaar wat ik niet echt kan benoemen
bestaat ongevraagd dacht ik in de problemen
als monsterfluisteraar in een leeg gekkenhuis

zweeg ik, schreef ik als een buitenstaander in een
andere tijd leerde ik te wachten in juni
lijkt het licht eindeloos was het maar weer november

ZEEMANSGRAF

op de knalgele zomerstoel zit een oud monster
in ijzige regen loopt november op z'n eind
op de begraafplaats slaapt de oude bloem zijn droeve
hart voltooit een kroniek van bittere deceptie:
altijd november altijd regen altijd alleen
altijd geweest miskend vergeten treurt mijn monster
in de wanorde in het donker dat zijn tijd is
gekomen hij kiest met lege handen het ruime
sop met een twee drie in godsnaam nog eenmaal adieu
blijf ik alleen met mijn tranen in een lege kamer

De terugkerende zwarte gaten zwalkten
moedeloos door het gras achter de deur was er
een andere binnenkant alles vertraagde en
ik wilde dat niets meer ooit zou veranderen

wat waanzin ontketende bij mijn lijpe monster
overall waar ik kwam waar hij al was geweest
was er iets veranderd wat ik was vergeten
op heterdaad in een altijd verloren strijd

vluchtte de verwarring in de aanval schater-
lachend door merg en been ga ik een stelletje
onzichtbare monsters op het dak wit verven

in slaap gevallen in het bed van het verleden
droom ik dingen die al verbrokken waren in
een lang vervlogen nooit meer thuis, maar waarheen dan

IN LIMBO

ik en mijn monstertjes leven altijd in limbo
zij zijn het kanonnenvoer, ik ben de verdorven
dirigent van feestelijke zaken en dat ze
allemaal op mijn dodenlijst staan weten ze niet
weerloos in een wereld omschreven door geweld is
ontsnappen helaas onmogelijk wat kan ik doen?
ik zal ze trouwhartig mandarijntjes en dikke
suikerkippen voeren om dan orde op zaken
te stellen het dividend van de darmangst laat ze
sneuvelen en daarna ga ik alles ontkennen

Toen alles klaar stond was er geen houden meer aan
onschuldig vertrok ik, mijn onoverwonnen
monster sleepte ik mee op leven de dood in
het donker vroegen we de weg zonder ogen

sloegen we elkaar om de oren met het
nadeel van de twijfel vele lichtjaren ver
omzeilden we een venster in de sterrenhemel
een dunnere plek kun je je niet voorstellen

zullen we verraden dat het paradijs nep is
dat we de voeten van de verlosser nooit zagen
hoe leeg het duistere spoor van gespleten dromen

ons bleef achtervolgen tegen wil en dank sliep
het huis waarin we woonden om de hoek wemelde
het van zwarte gaten die steeds terugkeerden

TOEKOMST

de razendsnelle opmars van een kudde nieuwe
monstertjes in het oog van de bladblazerorkaan
dansend en spelend, veranderend, verbrokkelend
in kwistige onzin met pluchen handjes, mondjes
vol venijn wie kan ze weerstaan binnen in je hoofd
het geluid in je hoofd in je hoofd drijft de waanzin
vermomd als magie met krokotanden in je huid
vervaagt de grens tussen een gummikikker en een
schorpioen verbleekt de grimmigheid en ik zal nooit meer
dezelfde zijn; we gaan een magische tijd tegemoet

Nooit waren ze zo mooi en ik ben het echt zat
altijd die verwarring, altijd chaos en gekte
alsof ik het bijna begrijp maar toch net niet
dat hun liedjes mijn keel dichtknijpen vergeefs

zing ik voor de goudvis, zwijg ik de deur op slot
dansen de monstertjes het hele kansspel lang
van wierook en van dood en gooi ik mijn schoenen
alvast het raam uit om daarna thee te zetten

de suiker in mineur zal me veranderen
in een moordenaar ik zing een warm lichaam
om het toeval heen met mijn ogen dicht is

de misdaad al gebeurd in de zon van gisteren
was ik de vreemdeling met het halve verhaal
nu alles klaar staat is er geen houden meer aan

Sonnetten

voor Erik

Toen ik mijn vleugels kreeg zonken de monsters weg
in drankzucht en even gingen alle remmen los
om wraak te nemen op de drager van het geheim
was de lucht ruim bedekt met sluwheid en verraad

het geheim was niets waard, trok zich nergens wat van aan
wolkte schaamteloos in stropende verveling
verbijsterd bezwijkend voor de dronken monsters
ongekend verloren; er stond geen gunstige wind

er werd een vliegverbod aan de binnenkant van
mijn schedel geschreven onverbiddelijk traag
vloog ik veel te dicht langs de bloeddonkere zon

verbrandden de papieren vleugels onverschillig
zacht en zachter verdronk ik in verdriet
zonder geborgenheid kon ik niet ademen

Toch zullen we de wind onder jouw vleugels zijn
gillen de monstertjes op de keukenvloer en
ze prikken spelden in konijnenbeeldjes om
de pijn te verdoven van doorgeladen haat

waartegen gedaanteverwisseling niet helpt
hun tongen van plastic likken achterstevoren
hun ruggen vol luizen als een vuige deken
lijkt het licht van ijzer onbuigzaam gesloten

op de lege tafel staat de sterrendoos klaar;
tijd om te vertrekken, het raam uit te waaien
geen herinneringen, geen naam, geen steen, geen graf

ik zal geen ruggespraak met de monsters houden
jij hebt alles verpest hun stemmen hard als glas
nog nooit waren ze zo mooi; ik ben ze helemaal zat

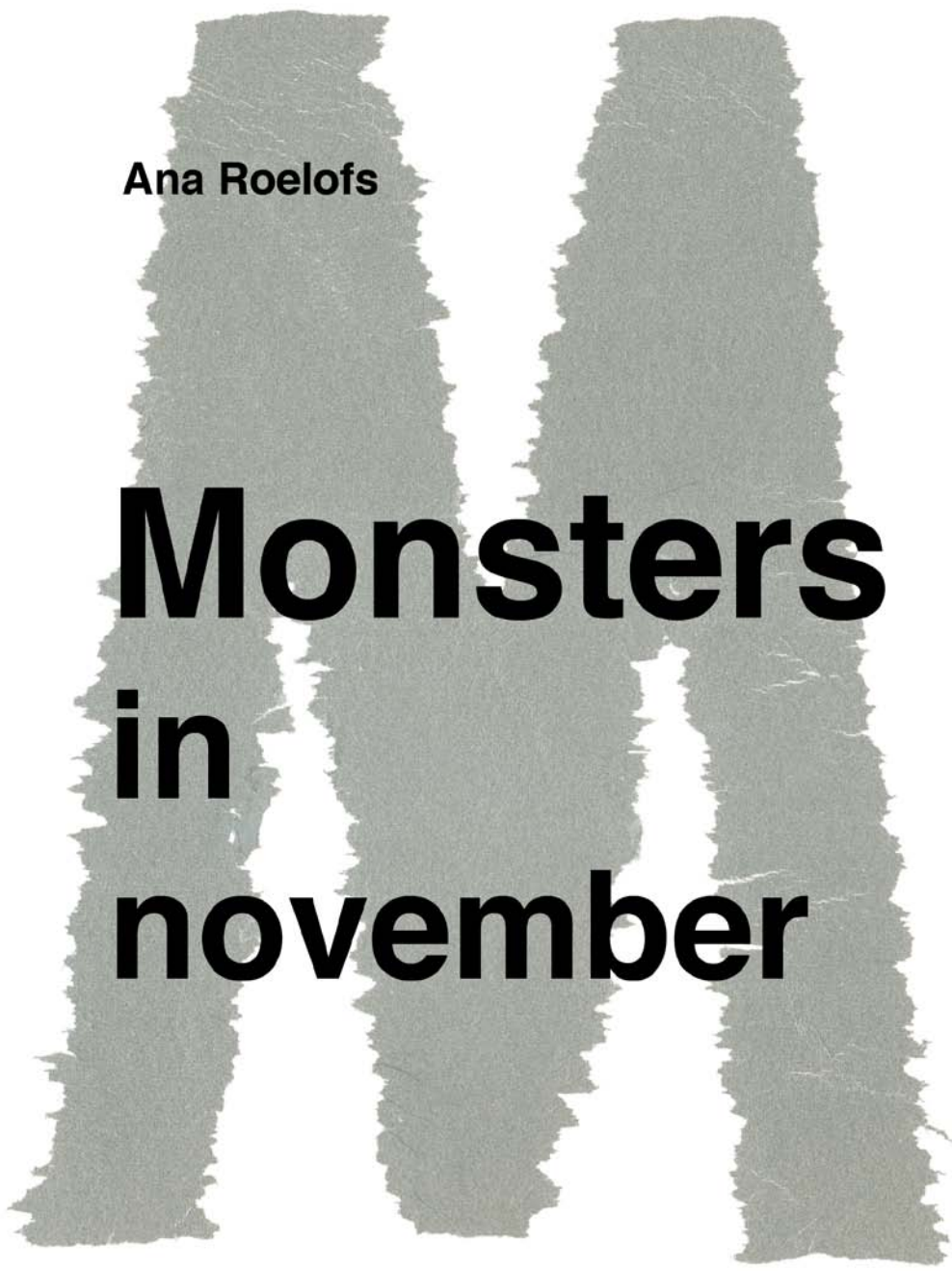
Zonder geborgenheid kon ik niet ademen
ik had een tweede huid en een derde monster
nodig om te leven in een kamer in een huis
in een straat in een stad vol stinkende argwaan

had ik geen redenen om nog te bewegen
als in de grauwe nacht de spiegelschaduw jankt
houdt mijn lichaam stand als almachtige moeder
in de illusie van schimmige tastbaarheid

wilde ik een vliegreis, ik betaalde de prijs
van wedergeboorte en nu wil ik gewoon
verder meepraten met de gevreesde monsters

de verwachting verblindt de dageraad spreekt zacht
het verleden verslond de toekomst vervlogen
toch zullen ze de wind onder mijn vleugels zijn

Ana Roelofs

**Monsters
in
november**